SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1924 | 73. AARGANG

FADEREN OG SØNNEN.

Vor Lære om Guddommen fremsat af Kirkens Præsidentskab og de Tolvs Raad.

—

(Folgende Artikel blev publiceret for otte Aar siden i alle Kirkens Tidsskrifter og gengives her ifolge Opfordring, der beredvilligt imodekommes, især fordi Lektier i Ungdomsforeningen og teologisk Klasse har berørt dette Emne, hvilket derfor har aktuel Interesse.)

Skrifterne erklærer tydeligt og paa mange Steder, at Gud er Skaberen af Jorden og Himlene og alt, hvad der er i dem. Udtrykt paa denne Maade betyder Ordet Skaber en Organisator. Gud skabte Jorden som en organiseret Klode; men han skabte den absolut ikke i den Forstand, at han af intet tilvejebragte Grundelementerne i de Stoffer, hvoraf Jorden er dannet, thi »Elementerne er evige« (Pag. Bog 93: 33).

Ligeledes er ogsaa Livet evigt, og ikke skabt; men Livet, eller den livgivende Kraft, kan indgydes i de organiserede Stoffer, uagtet Maaden, hvorpaa dette foregaar, ikke er aabenbaret til Menneskene. Som oplysende Eksempler henvises til

1. Mosebog 2: 7, Moses 3: 7 og Abrahams Bog 5: 7. Alle disse Skriftsteder erklærer, at Gud blæste Livets Aande i Menneskets Legeme. Se endvidere Moses 3: 19, hvor det siges, at Gud blæste Livsaande i Dyrs og Fugles Legemer. Gud viste Abraham »Fornuftvæsener, som var organiserede for Verden blev«; og ved »Fornuftvæsener« maa vi forstaa personlige »Aander« (Abraham 3: 22, 23). Desuagtet bliver det os udtrykkeligt fortalt, at »Intelligens«, det vil sige, »Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det« (Pag. Bog 93: 29).

Ordet »Fader« som en Benævnelse anvendt paa Guddommen, findes i den hellige Skrift i forskellige Betydninger. Hver af de fire Betydninger, omtalt i følgende Afhandling, bør nøje adskilles.

Skriftsteder, der indeholder den almindelige Betydning — Fader i bogstavelig Forstand — er saa talrige og bestemte, at Henvisninger er unødvendige. Indholdet af disse Skriftsteder gaar ud paa, at Gud den evige Fader, hvem vi betegner med det ophøjede Navn »Elohim«, er den virkelige Fader til vor Herre Jesus Kristus og til alle Menneskers Aander. Elohim er Faderen i enhver Henseende, hvor Jesus Kristus betegnes saaledes, og desuden er han i Særdeleshed Aandernes Fader. Saaledes læser vi i Brevet til Hebræerne: »Fremdeles, vore kødelige Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt; skulde vi da ikke meget mere underordne os under Aandernes Fader og leve?« (Heb. 12: 9). Med denne Kendsgerning for Øje var det, at Jesus Kristus lærte os at bede saaledes: »Vor Fader, du, som er i Himlene; helliget vorde dit Navn.«

Jesus Kristus anvender paa sig selv begge disse Benævnelser: »Fader« og »Søn«. Ja, han sagde endog udtrykkeligt til Jareds Broder: »Se, jeg er Jesus Kristus. Jeg er Faderen og Sønnen.« (Ether 3: 14).

Jesus Kristus er Elohims Søn baade som et aandeligt Væsen og som Menneske; det vil sige, Elohim er den virkelige Fader til Jesu Kristi aandelige Legeme og ligeledes til det kødelige Legeme, hvori Jesus Kristus udførte sin Mission paa

Jorden, hvilket Legeme dode paa Korset, opstod af Graven og er nu et udodeligt Legeme for vor Herre og Frelsers evige Aand. En udforligere Forklaring af Benævnelsen »Guds Son«, anvendt paa Jesus Kristus, skulde synes unodvendig.

En anden Betydning af Ordet »Fader« i Skriften er Skaber og hentyder til saadanne Skriftsteder, hvor en af Personerne i Guddommen omtales som »Himmelens og Jordens Fader, og alle skabte Tings Fader« (Ether 4: 7; Alma 11: 38, 39; Mosiah 15: 4).

Gud er ikke Fader til Jorden som en af Verdenerne i Universet, ejheller til Himmellegemerne som et Hele eller enkeltvis, eller til de livlose Ting og til Planter og Dyr paa Jorden i den bogstavelige Forstand, hvori han er Fader til Menneskenes Aander. Skriftsteder, som direkte eller indirekte omtaler Gud som Himmelens og Jordens Fader, maa derfor forstaas som Udtryk for, at Gud er Himmelens og Jordens Skaber, Frembringer og Organisator.

Taget i denne Betydning, hvilken vil fremgaa af Sammenhængen i alle disse Skriftsteder, er Jehovah, som er Elohims Son Jesus Kristus, kaldet Faderen, ja, »selve Himmelens og Jordens evige Fader«. (Se de ovenfor citerede Skriftsteder samt Mosiah 16: 15). I lignende Betydning er Jesus Kristus kaldet »Evigheds Fader« (Es. 9: 6 og 2; Nephi 19: 6).

At Jesus Kristus, som vi ogsaa kender som Jehovah, var den, som satte Faderens, Elohims, Vilje i Udførelse i Skabelsesværket er fremstillet i Bogen *Jesus the Christ*, 4. Kapitel. Da Jesus Kristus saaledes er Skaberen, bliver han derfor kaldet Himmelens og Jordens Fader i den ovenfor forklarede Betydning. Eftersom hans Skabelser er evige, kaldes han med Rette Himmelens og Jordens evige Fader.

En tredie Betydning, i hvilken Jesus Kristus er betragtet som »Fader«, har Hentydning til Forholdet mellem ham og de, der modtager hans Evangelium og derved bliver det evige Livs Arvinger. I det folgende anfores nogle af de Skriftsteder, der belyser dette Forhold.

I den inderlige Bon, opsendt lige for han gik ind i Gethsemane Have, bad Jesus Kristus for dem, som Faderen havde givet ham, i Særdeleshed Apostlene, og yderligere for alle dem, som vilde modtage og holde fast ved Evangeliet bragt til dem gennem Apostlenes Vidnesbyrd. Læs i vor Herres egne Ord den hojtidelige Erklæring, at de, for hvem han bad, var hans egne, og hans Fader havde givet dem til ham: »Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de var dine, og du gav mig dem, og de har holdt dit Ord. Nu véd de, at alt det, som du har givet mig, er fra dig. Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de har modtaget dem og erkendt i Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de har troet, at du har udsendt mig. Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som du har givet mig; thi de er dine. Og alt mit er dit, og dit er mit; og jeg er herliggjort i dem. Og jeg er ikke mere i Verden, men disse er i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader, bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, for at de maa være ét ligesom vi. Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem, og ingen af dem blev fortabt, uden Fortabelsens Son, for at Skriften skulde opfyldes.« (Joh. 17: 6—12).

Og videre: »Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som ved deres Ord tro paa mig, at de maa alle være ét; ligesom du, Fader, i mig, og jeg i dig, at ogsaa de skulle være ét i os, for at Verden maa tro, at du har udsendt mig. Og den Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skulle være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede til ét, for at Verden maa erkende, at du har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse.« (Joh. 17: 20—24).

Til sine trofaste Tjenere i denne Uddeling har Herren sagt: »Frygter ikke, Bornlille, thi I er mine, og jeg har overvundet

Verden, og I er af dem, som min Fader har givet mig.« (Pag. Bog 50: 41).

Frelse kan alene opnaas gennem Adlydelsen af Evangeliets Love og Ordinancer; og alle, som paa denne Maade frelses, bliver i særlig udpræget Forstand Guds Sønner og Døtre. I en Aabenbaring, given ved Profeten Joseph til Emma Smith, tiltalte den Herre Jesus hende som »min Datter« og sagde: »Thi sandelig siger jeg dig: Alle de, der annamme mit Evangelium, er Sønner og Døtre i mit Rige.« (Pag. Bog 25: 1). Ved mange Lejligheder har Herren tiltalt Mennesker som sine Sønner. (Se f. Eks. Pag. Bog 9: 1; 34: 3; 121: 7). (Fortsættes.)

MENNESKEHEDENS STORE LÆREMESTER.

(Tale af Ældste *Adam S. Bennion,* holdt Paaskesøndag 1924 i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah.)

—

(Fortsat fra Side 262.)

Da Israels Børn vaklede mellem Israels Gud og Baal, udtalte Profeten Elias disse manende Ord til dem: »Hvor længe ville I halte til begge Sider? dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er det, saa vandrer efter ham.« (1. Ko. 18: 21.)

Jeg synes, at disse Elias' Ord ogsaa kan passe paa vor Tid med dens Tvivl og Uvished. Enten er Jesus, hvad han udgives for at være — Guds Søn — eller ogsaa har Kristendommen i alle disse Aar været bygget paa et Bedrageri. Ikke alene har dens Ophav været en Bedrager, men vi har været ført bag Lyset af Historiens og Profetiens Vidnesbyrd.

Det var Profeten Esajas, som saá ned i Fremtiden og sagde, at der skulde blive en Søn født, hvis Navn skulde være Immanuel. Og ned gennem Tiderne bar Profeterne Vidnesbyrd om, at naar Jesus skulde komme til Verden, skulde han fødes som Guds Søn. Jesus selv undslaar sig ikke ved at erklære dette, thi han siger til Martha og Marie: »Jeg er Opstandelsen

og Livet; den, som tror paa mig, skal leve, om han end dor. Og hver den, som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø.« Og da han havde sagt dette, stillede han det betydningsfulde Spørgsmaal, som passende kunde stilles til Verden i Dag: »Tror du dette?« Martha svarede og sagde: »Ja, Herre; jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til Verden.«

Da Jesus vendte sig til sine Disciple og spurgte dem om, hvem Menneskene sagde, han var, lod han den samme Tanke komme til Orde, thi da Peter erklærede, at han var den levende Guds Søn, velsignede han ham for dette hans Vidnesbyrd. Jesus repræsenterede Faderen, thi da han var ved at forlade dem, bad han, at disse hans Disciple maatte være et, ligesom han og Faderen var et. Dersom man i det hele taget tror paa Jesu Lære, da maa man ogsaa tro paa ham som Guds Søn. Budskabet lod igen ved hans Himmelfart: »I galilæiske Mænd, hvorfor staar I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme Maade, som I have set ham fare til Himmelen.«

De vil mindes alt det øvrige. Det blev erklæret, at Jesus, som var bleven født til Verden som dens Frelser, skulde komme igen og vedblive at være dens Frelser. Som Sidste-Dages Hellige — og vi siger det i al Ydmyghed — er det vort store Privilegium at have al Tvivl ryddet til Side. Den Tvivl, der opstaar som Følge af den nyere Bibelkritik, beskæftiger sig hovedsageligt med det Spørgsmaal, om Bibelen kan betragtes som Guds Ord, eller den blot er en Samling af Meninger, Idéer og Myter. Men Sidste-Dages Hellige har modtaget et Budskab, om hvis Beskaffenhed vi ikke kan tvivle. Det er Mormons Bogs Vidnesbyrd, som jeg anbefaler til eder i al Venskabelighed, enten I er Medlemmer af vor Kirke eller er ærlige sandhedssøgende Sjæle, thi i den Bog vil De finde en Beretning om Mesterens Vidnesbyrd om sig selv efter sin Opstandelse. Da han besøgte sit Folk paa det vestlige Fastland, vidnede han for dem om sit Livs Mission, og hvorledes han var kommen for at frelse Menneskene. Han viste sig for dem

og lod dem se og fole paa Mærkerne i hans Hænder og Fodder og i hans Side. Foran dem stod den opstandne Frelser, Jesus Kristus, Guds Son.

Jeg onsker ikke at trætte eder med at fremfore flere Beviser. Vi har den samme Opfattelse, som jeg tror, at alle Kristne maa have. Dersom Jesus lever, og disse Optegnelser er sande, da er han i Sandhed Guds Son, og vort Vidnesbyrd til Verden er, at han selv har tilkendegivet dette i disse de sidste Dage.

Jeg er glad ved at have set Hr. Zimmern sige i ovennævnte Artikel: »Dette Aarhundredes storste Behov er en Genopdagelse af Jesus.« Han er bleven genopdaget, thi han har atter aabenbaret sig til Verden, og »Mormonismen« er grundlagt paa denne Genopdagelse. Vi bevidner for hele Verden, at Faderen og Sonnen viste sig for Profeten Joseph Smith paa en saadan Maade, at han ikke kunde benægte dette. Og i Pagtens Bog 110. Kap. læser vi, at han igen viste sig i Templet, bygget til hans Navns Ære, og Sloret blev loftet fra deres Øjne, og de saa Menneskesonnen, som endnu lever, Guds Son og Menneskenes Frelser.

Lad os i Tankerne gaa tilbage, ikke blot til Israels forjættede Land, men til det forjættede Land hinsides i de himmelske Boliger. Den Sandhed, der bringer mere Trost og Vederkvægelse end nogen anden, er den, som han har givet os i sit Lofte om, at hvis vi vil tro og folge ham, skal vi tilsidst blive frelste i hans evige Herligheds Rige. Maa Herren velsigne os med Folelsen og Forstaaelsen af hans Fodsel, af hans Korsfæstelse og fremfor alt af hans Opstandelse, og maa vi blive paavirkede af den Kraft, som han lovede at give til Mennesket, den Helligaands Kraft, der kan aabenbare alle disse Sandheder for os og lade os skue ind i Evigheden, hvor han har sagt, at han vil tage imod os, og hvortil han aabnede Doren for os paa hin forste Paaskedag. Maa Gud velsigne os med sin Aand i Jesu Kristi Navn. Amen.

HVAD KUNDE HAVE VÆRET.

Livet bereder os mange Skuffelser, Sorger og Bekymringer; Modgang og Prøver moder os, falske Venner saarer vore Følelser, og Bagtalere ødelægger vort Rygte, men ingen af alle disse udefra kommende Genvordigheder og Smerter kan i Bitterhed og Intensitet sammenlignes med Selvbebrejdelsens nagende Pine. Tanken om, hvad vi kunde have været, hvad vi kunde have opnaaet, hvis vi havde handlet anderledes, handlet i Overensstemmelse med vor egen Samvittighed og prøvede Venners Raad, er som en fortærende Ild i vort Bryst; Fortrydelsen og Angeren over, hvad vi i vor Halsstarrighed og Uforstand har forspildt, er den bitreste af alle Kvaler, og der er ingen Lindring for den, ingen Maade at komme bort fra den paa, thi man kan ikke komme bort fra sig selv.

Det er jo saadan, at medens vi er unge, følger vi vort eget Hovede, som man siger, ringeagter Forældres Raad og erfarne Mænds og Kvinders Advarsler, og naar saa Følgerne af et forspildt Liv taarner sig op omkring os, begynder Selvbebrejdelsens ubarmhjertige Rost at tale til os og overdøver alle Udflugter og Undskyldninger; den viser os, hvad der kunde have været, dersom — —. Manden, der forødte sin Ungdomskraft i Udsvævelser, staar med et nedbrudt Legeme og forbander sig selv og sin Daarskab; og Kvinden, der trods bedre vidende og sin Moders Raad gav sig bort til en uværdig, maa foruden Elendigheden og ulykkelige Forhold desuden stadigt høre denne Stemme sige: Du er selv Skyld deri; du vilde ikke høre; nu har du Følgerne.

Saadan er det her i Livet. Dette: Hvad der kunde have været, hvis —, foraarsager mere Græmmelse, Sorg og Smerte end noget andet i Verden. Det er Dommen, Straffen for overilede, selvbevidste og egenkærlige Handlinger. Selve Livet dømmer os, og som det er i Livet, saaledes er det i Evigheden.

Jesus sagde: »Jeg er ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse Verden. Den, som foragter mig og ikke modtager mine Ord, har den, som dømmer ham.« Og naar »Dom-

mens« Dag kommer og Livets Bog oplades, da dommes vi efter det, der staar i Bogerne, efter vore Gerninger. Og Dommen, Straffen, er Selvbebrejdelsen. Der kan ikke tænkes nogen frygteligere Straf end denne at vide, hvorledes vi ved vore daarlige Gerninger, Forsommelser og Overtrædelser har forspildt vort Liv, har tabt evige Velsignelser og bortkastet aandelige Værdier. Der er ingen værre Straf, der findes intet andet Helvede.

Gud giver os sin Vilje tilkende, giver os Bud og Love alene for at vi ved at folge dem kan opnaa evig Lykke og Ophojelse. Naar vi forkaster disse Bud og tilsidesætter hans Love, saa betyder det, at vi vender os bort fra en kærlig Faders velmente Raad, og vi maa tage Folgerne. Gud er evig, Opfyldelsen af hans Bud og Love giver evige Velsignelser; men paa den anden Side, dersom vi forkaster dem, medforer det evig Forbandelse. Gennem al Evighed vil dette frygtelige Ord lyde i vor Bevidsthed: Se, hvad du kunde have været, hvis du havde adlydt Gud. Dette er den Orm, der aldrig dor; den Ild, der aldrig slukkes.

Den Son eller Datter, der mod sine Forældres Raad gaar paa vildsomme Veje og foroder sin Arvelod, kan maaske komme tilbage igen, kan maaske faa sin Faders Tilgivelse og Moders Velsignelse, men Selvbebrejdelsens Ild slukkes aldrig.

Og dette er saa meget mere sandt i Aandens Verden og i vort Forhold til Gud. Jordiske Forældre kan tage Fejl i deres Bedommelse af Bornenes Handlinger og muligvis raade forkert, men Gud tager aldrig Fejl, og Tilsidesættelse af hans Raad vil altid have de samme sorgelige Folger.

Hvis det er sandt, at Evangeliet er Frelsens og Ophojelsens Budskab, der indeholder store og evige Velsignelser og en aldeles ufattelig Herlighed og Glæde, og vi forkaster det eller sætter det til Side, hvilken frygteligere Straf vil vi kunne tænke os end den i al Evighed at vide, hvad vi kunde have været, dersom vi havde bevaret Troen og efterlevet Herrens Lov?

Med at forkaste Evangeliet menes ikke dem, der gaar lige-

gyldigt forbi uden at give Agt paa os. De forstaar ikke vort Budskab og kan derfor ikke forkaste det. Men de, der forstaar Evangeliet og har faaet deres Sjæls Øjne opladt for Sandheden, men som af Hensyn til Verden og dens Tillokkelser holder sig borte fra Gud, de »har den i sig, som dommer dem«. Og i endnu højere Grad er dette Tilfældet med dem, der har modtaget Evangeliet, har sluttet Pagt med Gud og er bleven Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger. Naar de falder fra eller giver op paa Vejen, da betyder det, at Selvbebrejdelsens fortærende Ild for evigt vil martre deres Sjæl, og aldrig vil de kunne komme bort fra Følelsen af, hvad de kunde have opnaaet.

Den unge Mand eller Kvinde, maaske opdraget under Evangeliet og opvokset i Troen paa Gud som vor Fader, der saaledes glemmer sig selv og sine Pagter, at han eller hun gør sig uværdig til Samfund med Gud, kaster bort sine bedste Aar og ringeagter Herrens Tjeneres Raad og Advarsler ved at forlade Kirken, vil »have den i sig, der dommer ham«. Thi det, som saaledes tabtes, kan aldrig genvindes.

Ved at forlade Kirken forstaas ikke blot dette at blive udelukket. Mange forlader Kirken uden at være udelukket. De udelukker sig selv, og i deres eget Hjerte, i Livets Bog, staar deres Dom skrevet, og denne Bog skal lukkes op en Gang. At ophøre med at besøge Herrens Hus, at forsømme Menighedens Arbejde og Opfyldelsen af sine Medlemspligter er at forlade Kirken, og ved at gøre dette tabes der noget, der for evigt er tabt, og som vi nu og for evigt vil føle Savnet af.

En Person kan ikke udelukkes for at gifte sig udenfor Kirken, men i 99 af Hundrede Tilfælde udelukker en saadan sig selv og afskærer sig fra timelige og aandelige Velsignelser, frafalder Retten og Privilegiet til at udføre Tempelarbejde for Levende og Døde, og vil paa en kommende Dag møde hensovede Kære, for hvem andre har udført, hvad de burde og kunde have gjort, hvis de havde anvendt deres Tid rigtigt.

Lad os holde vor Pagt i Ære, leve vort Liv og anvende vor

Tid saaledes, at saa lidt som muligt af denne Selvbebrejdelses nagende Smerte skal ramme os, og at vor Fremtidslykke og evige Salighed ikke skal forstyrres af Tanken om, hvad der kunde have været.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

EFTERAARSKONFERENCERNE vil blive afholdt som folger:

I Aalborg	Sondag	den	12.	Oktober.
I Aarhus	»	»	19.	»
I Kobenhavn	»	»	26.	»

Konferencepræsidenterne anmodes om at træffe alle fornodne Forberedelser med Hensyn til Afholdelsen af de med Konferencen forbundne Moder, der foruden de egentlige Konferencemoder bor indbefatte et Grens- og Funktionærmode, den kvindelige Hjælpeforenings Basar og en Koncert eller selskabelig Sammenkomst. Disse Moder bor planlægges saaledes, at Missionspræsidenten og de i Konferencen boende Hellige i god Tid underrettes om Tid og Sted, og alle indbydes til at overvære Moderne, Medlemmer saavel som Fremmede.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

HVORFOR VI BEDER.

(O. F. Whitney i »The Childrens Friend«.)

Da jeg var en lille Dreng, skulde jeg en Gang overnatte hos en noget ældre Kammerat. Da jeg i hans Nærværelse bojede mig ned for at opsende min Aftenbon, sagde han til mig: »Hvorfor plager du Herren med enhver lille Bagatel? Han har ikke Tid til at hore paa dig, og han holder ikke af, at du plager ham. Hvorfor gor du det?«

Jeg svarede: »Min Moder lærte mig at bede. Hun siger, at det er Herrens Ønske, at vi beder, og Bibelen siger, at vi skulle bede altid. Derfor gor jeg det.«

Min Kammerat sagde ikke mere. Jeg haaber, det gav ham noget at tænke paa, thi det gav det mig, og jeg begyndte at stille mig selv saadanne Spørgsmaal som disse: »Hvorfor beder vi? Hvorfor forlanger Herren det af os?« Selvfølgelig har jeg aldrig troet, at mine Bønner »plagede Herren«. Det forekom mig at være urimeligt at tænke, at han skulde forlange Menneskene til at bede, dersom han ikke havde Tid til at høre paa dem, eller dersom det besværede ham. Ved Hjælp af mine Forældres Undervisning og Eksempel var jeg i Stand til inden længe at finde et tilfredsstillende Svar paa disse Spørgsmaal.

Bøn er Herren velbehageligt, men han ønsker ikke, at vi skal bede blot for at behage ham. Vi beder ikke for hans Skyld, men for vor egen. Han elsker sine Børn og ønsker at velsigne dem og gøre dem lykkelige; og eftersom det er gennem Bønnen, at vi opnaar Velsignelser, ønsker han, at vi skal bede.

Ingen Velsignelse kan opnaas undtagen gennem Lydighed, og ved at bede viser vi Lydighed, thi det er blevet os befalet at bede. Herren handler med Menneskene i Overensstemmelse med deres Tro, og Bøn er et Udtryk for vor Tro. Derfor bør Mennesker bede.

»Beder altid« betyder ikke, at vi aldrig skal bestille andet. Vi kan ikke altid være paa vore Knæ, ejheller er det nødvendigt. Der er to Maader at bede paa, lydeligt og i Londom. Man kan bede knælende ved sin Seng, eller man kan bede paa sin Pude, før man staar op om Morgenen. »De, som søge mig tidligt, skal finde mig,« siger Herren, og jo tidligere des bedre. Alt gaar meget lettere og meget mere tilfredsstillende efter Bøn. Man bør aldrig vente med Bønnen til sidst, men lade den komme først, for at de bedste Resultater kan opnaas. Vi burde aldrig forlade vort Hjem eller begynde paa noget som helst Foretagende uden først at bede Herren velsigne og hjælpe os i vort Arbejde, dersom det, vi har i Sinde at gøre, er ret i hans Øjne. Vi kan bede, medens vi sidder i Forsamlingen, eller medens vi gaar ned ad Gaden. Vi kan altid have en Bøn i vore

Hjerter, thi »Bøn er Sjælens inderste Ønske«. Stonewall Jackson bad, naar han afsendte et Brev, om at det maatte naa rigtigt til Bestemmelsesstedet. Enhver god Gerning er en Bøn, især dersom vi har bedet Herren lægge sin Velsignelse deri. Har han ikke sagt: »De retfærdiges Sang er en Bøn til mig?« Men Sangeren, der ønsker, at hans Sang skal være en Bøn, maa lægge sit Hjerte i sin Stemme, maa føle, hvad han synger, og synge, hvad der er Gud velbehageligt, ellers vil hans Bøn ikke opstige til Himmelen. Bøn bestaar ikke i at bruge Læber og Lunger. Virkelig Bøn kommer fra Hjertet.

Det er godt at prise vor Skaber og være ham taknemmelig for hans beskyttende Varetægt. Vi burde vise ham vor Taknemmelighed for alt, hvad han har gjort og gør for os — for Føde, Klæder og Helbred, for hyggelige Hjem, gode Venner, Forældre og Søskende. Men dette er ikke alt. Bøn er ikke blot en Udøselse af Tak og Pris. Herren kan undvære vore Komplimenter, men vi kan ikke undvære ham og de Velsignelser, der kommer fra ham gennem Bøn.

Nej, Bøn er ikke Pris og Taksigelse alene; ejheller er det en blot Fremsættelse af vore Ønsker om Gaver og Velsignelser. Det er alt dette og mere. Det er aandelig Disciplin til Sjælens Opdragelse og Udvikling — et Middel til Erhvervelsen af aandelig Dannelse — og hjælper os fremad baade i dette Liv og det næste. Hver Gang vi løfter vore Tanker mod Himmelen, hæver vi os selv et Skridt i samme Retning — kommer nærmere til Gud og fjerner os fra ondt. Og vi maa ikke blive trætte af at gøre godt. Det er ligesom vi klatrede op ad en stejl Bjergskraaning. Vi maa blive ved med at klatre, dersom vi vil naa Toppen. Himmelen er Toppen. En Fylde af Glæde er det Maal, som vi stræber efter at naa. Og eftersom dette er vort Hjertes Ønske, vor Sjæls Higen og Attraa, og Herren selv ønsker, vi skal have det, er det ikke saa underligt, at vor kærlige, alvise himmelske Fader skulde sige og har sagt, gennem vor naadefulde Herre og Frelser: »Mennesket burde altid bede og ikke blive træt.«

RIGDOM.

(Af *H. L. Johnston* i »Imp. Era«.)

—

Ordet Rigdomme leder i Almindelighed Tanken hen paa Besiddelsen af Guld. Store Hjorde, udstrakte Marker, elegante Huse, smukke Klæder og Juveler og Lejlighed til at tage sig Livet let og nyde alle disse Ting følger ganske naturligt med Besiddelsen af meget Guld. Men naar vi tænker paa virkelige Rigdomme i dette Lys, da overser vi den meget vigtige Sandhed, at mangt et Menneske er langt rigere uden en Krone i Lommen.

Jeg onsker at tegne et Billede af to unge Mænd, der netop træder ud i Livet for at paabegynde deres Kamp for Tilværelsen. Den ene af dem vil jeg kalde Brewster. Lige fra Begyndelsen er han heldig og opnaar en god Stilling. Han sparer sine Penge og anbringer dem fordelagtigt. Heldet følger ham og holder ham ved Haanden i tyve Aar uden et Øjeblik at forlade ham. Han er nu rigere, end han nogensinde har kunnet drømme om at blive.

Naar Talen er om Brewster, siger hans tidligere Venner i hans Hjemstavn, hvilke han har glemt for længe siden, og som ikke kender de virkelige Forhold: »Brewster har sandelig bragt det til noget. Han har sparet hver Øre, han har tjent, og arbejdet Dag og Nat for at tjene Penge. Det er Stræbsomhed. Alle unge Mennesker burde følge i hans Fodspor, for han er et ypperligt Eksempel paa, hvorledes man opnaar Lykken.«

Uanset al denne Ros er Brewster langt fra lykkelig, thi i disse Aars Stræben efter Guld er hans Hjerte og Sjæl blevet forsomt og udtæret, indtil der ikke er en Gnist af Godgørenhed og Uegennytte tilbage. Han er for længe siden blevet saaledes blændet af Guldets Glans, at han ikke kan se eller føle for sine Medmenneskers Savn og Lidelser. Hans Øren har været dove overfor den stille, hviskende Stemmes Bønner i hans Indre, der vedblivende siger ham, at det »er saligere at give end at modtage«. Tilsidst har Rigdommen ganske for-

dærvet hans Sjæl, og da han aldrig har haft Modgang eller Besværligheder at kæmpe med, er der ingen Glæde forbunden med Besiddelsen af hans Rigdomme. Dersom hans gamle Venner derhjemme blot kendte de virkelige Forhold, vilde de ikke bytte deres Fattigdom med alle Brewsters Rigdomme. I deres Uvidenhed maaler de hans Lykke, hans Værd og hans Betydning i Verden efter Storrelsen af hans Formue.

Charles, den anden unge Mand i Billedet, er i tyve Aars Alderen opfyldt af Ønsket om at tjene Penge; men Besiddelsen af dem overskygger ikke et eneste Øjeblik den i hans Hjerte rodfæstede Trang til at være gavmild og hjælpsom mod sine Medmennesker.

Charles faar Arbejde og tjener Penge, men naar han ser nogen lide Nod, giver han dem af sine Midler. Det er svært for ham at sige nej til Tiggeren paa Gaden. Han kan ikke rigtig glæde sig Juleaften, naar han tænker paa de mange fattige Hjem, hvor smaa Born forventningsfuldt glæder sig til den skonne Fest, men for hvem der ikke er nogen Gave eller Godter. Han bruger sine Penge til at glæde nogle af disse Born, og hans eneste Sorg er, at han ikke har mere at give.

Charles er altid gavmild, er altid hjælpsom mod nogen. Han troster de Bedrovede, lofter de Faldne op og giver dem nyt Mod til at mode Livets Kampe.

Tyve Aar forløber, og Vennerne, som Charles aldrig har glemt, siger om ham derhjemme, naar de sammenligner ham med Brewster: »Nej, Charles bliver ikke til noget. Han har ikke samlet sig noget; han vil aldrig blive rig. Han bruger alt, hvad han tjener.«

Disse gode Folk derhjemme tager fejl. Charles er baade rig og lykkelig. Der er saare lidt Lykke forbunden med at erhverve dig Rigdom, undtagen du skaffer dig Lykke ved at give og gore andre lykkelige. Det er det gode, vi udover, den Kærlighed, vi lægger for Dagen overfor vore Brodre og Sostre, der gor os værd noget, gor os rige i denne Verden — og i den næste. Mennesker, der samler sig store Formuer og aldrig giver

eller tænker paa at give til andre, kan aldrig blive lykkelige. De bliver aldrig store. De kender intet til virkelig Lykke.

En af Menneskehedens største Karakterer var fattig og ringe, men han gjorde andre lykkelige og bragte nyt Haab til hele Verden. Han hengav sig selv til Frelse for Menneskene. Jesu Kristi Liv var et eneste stort Eksempel paa Kærlighed. Han helbredte de Syge, oprejste de Dode og trostede de Bedrovede, men han havde ikke Penge at give. Det var Kristus, som sagde: »Hvad I have gjort mod en af disse mine mindste Smaa, det har I gjort imod mig.«

Beecher siger angaaende Rigdom: »Hjertelighed, Sjælfuldhed, Haab, Glæde, Kærlighed er virkelig Rigdom.«

Et sundt Legeme er bedre end alt det Guld, der er i Verden. Et Hoved, der kan tænke og arbejde for Menneskenes Velfærd, er mere værd end de kostbareste Juveler. Jorden er vor at glæde os i. Dersom vi evner det, kan vi nyde dens Skønhed. Vi har Himmelhvælvingens Pragt at fryde os over. Vi kan vandre i Bjerg og Skov og se Guds mægtige Skaberværk og være i Samklang med hans Aand. Hvorfor skal vi saa hige efter at samle os Rigdomme paa Jorden, der blænder vort Syn og fordærver vor Sjæl, naar vi kan opnaa den mest fuldkomne Lykke og Rigdom ved at samle den i Himmelen?

STRØTANKER.

Hvor kan det være, at Mennesker, der har for Vane altid at komme for sent, dog gerne kan passe Tiden, naar det gælder Fyraften?

INDHOLD:

Faderen og Sønnen	273	Missionsnyheder	283
Menneskehedens store Læremester	277	Hvorfor vi beder	283
Hvad kunde have været	280	Rigdom	286
		Strøtanker	288

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)